

DRONE ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ή

Πώς η πόλη παίζει τη σκληρή στα ανήλικα παιδιά της*

Έκπληκτη η πόλη διαπίστωσε ότι από τις 26/4/2025 ξεκίνησε η λειτουργία ενός μη επανδρωμένου αεροχήματος (drone) επιτήρησης, το οποίο περιπολεί, «κυρίως κατά τις βραδινές ώρες», σε πάρκα, πλατείες, σχολεία, δημοτικές εγκαταστάσεις. Είναι εξοπλισμένο με θερμική κάμερα, προβολέα, σειρήνα, μεγάφωνο, προκειμένου να «αποτρέπει παραβατικές συμπεριφορές», ενώ ταυτόχρονα ειδοποιείται και η αστυνομία.

Ο δημόσιος διασυρμός της Αγίας Παρασκευής από τον δήμαρχό της

Σε τηλεοπτική συνέντευξή του για το θέμα (εκπομπή «Πρωινή Ζώνη» στο Action24: www.youtube.com/watch?v=niBjtvCH2Xg) στις 28/4/2025, ο δήμαρχος Αγίας Παρασκευής Γιάννης Μυλωνάκης μίλησε επανειλημμένα για διάπραξη βανδαλισμών στον δήμο μας (η υπογράμμιση δική μας): «...υπάρχουν πολλοί βανδαλισμοί σε σχολεία, σε δημόσιους χώρους...», «...έχουμε βανδαλισμούς καθημερινά, σε σχολεία, σε δημοτικά κτίρια, μέσα στην πόλη...», «...πάρκα, σχολεία, δημοτικές εγκαταστάσεις, όπου υπάρχουν παραβατικές συμπεριφορές, βανδαλισμοί...», «...έχουμε πάρα πολλά σχολεία τα οποία βανδαλίζονται

* Παράφραση στίχου του τραγουδιού «Εσύ με ξέρεις πιο πολύ» της Χαρούλας Αλεξίου

καθημερινά...», «...βλέπουμε καθημερινά βανδαλισμούς...». Στη διάρκεια της συνέντευξής του, τα δύο «σούπερ» (σταθεροί υπότιτλοι) που εμφανίζονταν στο κάτω μέρος της οθόνης ήταν: «ΜΕ DRONE ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ Ο ΔΗΜΟΣ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ» και «DRONE ΒΗΚΕ... ΠΑΓΑΝΙΑ ΣΕ ΣΤΕΚΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΑΡΣΗ ΒΙΑΣ». «Δεν είναι κατασταλακτικό μέτρο, είναι προληπτικό», είπε περαιτέρω ο Δήμαρχος. Θέλουμε «να προφυλάξουμε αυτούς τους χώρους και να επενδύσουμε στην ασφάλεια των πολιτών», «να προλάβουμε τις ζημιές που γίνονται, γιατί ξοδεύουμε πάρα πολλά χρήματα».

Πρόκειται για έναν **δημόσιο διασυρμό του προαστίου μας**, και μάλιστα διά στόματος του «ανώτατου άρχοντα» του Δήμου, ο οποίος έχει κατ' ελάχιστον το χρέος να παρουσιάσει αναλυτικά τα πραγματικά στοιχεία για τους «βανδαλισμούς» που επικαλείται και για την «εγκληματικότητα» και «έξαρση βίας» που αναγράφονταν στα «σούπερ» της συνέντευξης. Εκτός από ηθικά επιβεβλημένοι, οι λόγοι είναι και νομικά υπαγορευμένοι:

Τα πολλά αναπάντητα ερωτήματα

Σύμφωνα με τον Νόμο 3917/2011 και το Προεδρικό Διάταγμα 75/2020, που ρυθμίζουν τη χρήση συστημάτων επιτήρησης με τη λήψη ή καταγραφή ήχου ή εικόνας σε δημόσιους χώρους (η υπογράμμιση δική μας): «Η εγκατάσταση και λειτουργία συστημάτων επιτήρησης σε δημόσιους χώρους επιτρέπεται μόνο στο μέτρο που είναι απαραίτητο και όταν οι επιδιωκόμενοι κατά το άρθρο 3 του παρόντος διατάγματος σκοποί, της πρόληψης ή καταστολής της εγκληματικότητας και της διαχείρισης της κυκλοφορίας δεν μπορούν να επιτευχθούν εξίσου αποτελεσματικά με άλλα ηπιότερα μέτρα. [...] Ειδικώς για την εγκατάσταση και λειτουργία συστημάτων επιτήρησης για την πρόληψη ή καταστολή των εγκλημάτων απαιτείται να συντρέχουν επαρκείς ενδείξεις ότι τελούνται ή πρόκειται να τελεσθούν στον συγκεκριμένο χώρο ποινικά αδικήματα από τα αναφερόμενα στο άρθρο 3 του παρόντος. Η συνδρομή επαρκών ενδείξεων αιτιολογείται με την αναφορά πραγματικών στοιχείων όπως, ιδίως, στατιστικών ή εμπειρικών δεδομένων, μελετών, εκθέσεων, μαρτυριών, πληροφοριών για τη συχνότητα, το είδος και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των εγκλημάτων που τελούνται σε συγκεκριμένο χώρο, καθώς και για την, βάσει των ανωτέρω στοιχείων, πιθανολογούμενη εξάπλωση ή μεταφορά της εγκληματικότητας σε άλλο δημόσιο χώρο. Η επιτήρηση κρίνεται απαραίτητη όταν, κατ' εκτίμηση των ανωτέρω πραγματικών στοιχείων, σχηματίζεται η εύλογη πεποίθηση ότι στους συγκεκριμένους δημόσιους χώρους απειλούνται σοβαροί κίνδυνοι για τη δημόσια ασφάλεια. [...] Η λειτουργία φορητών συστημάτων επιτήρησης επιτρέπεται σε περιπτώσεις που υπάρχει άμεσος σοβαρός κίνδυνος τέλεσης των αναφερομένων στο άρθρο 3 αξιόποινων πράξεων...»

Ποια ηπιότερα μέτρα μετήλθατε, κύριε Δήμαρχε, για την επίτευξη του σκοπού που επικαλείστε, δηλαδή της πρόληψης της παραβατικότητας; **Ποιες είναι οι επαρκείς ενδείξεις** που διαθέτετε ότι τελούνται ή πρόκειται να τελεστούν ποινικά αδικήματα στους συγκεκριμένους υπό επιτήρηση χώρους; **Ποια είναι τα πραγματικά στοιχεία**, στατιστικά ή εμπειρικά δεδομένα, μελέτες, εκθέσεις, μαρτυρίες, πληροφορίες για τη συχνότητα, το είδος και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των **εγκλημάτων** που τελούνται στους συγκεκριμένους χώρους, καθώς και για την, βάσει των ανωτέρω στοιχείων, πιθανολογούμενη εξάπλωση ή μεταφορά της εγκληματικότητας σε άλλο δημόσιο χώρο; **Ποιοι άμεσοι σοβαροί κίνδυνοι για τη δημόσια ασφάλεια** επαπειλούνται; [Ακόμα και στο Μπρονξ της Νέας Υόρκης, κύριε Δήμαρχε, η Αστυνομία (και όχι ο Δήμος) απογειώνει drones μόνο σε απόκριση σε συγκεκριμένα περιστατικά και ουχί βεβαίως «προληπτικά».] Ποια είναι η **εγκληματικότητα** που, κατά τα λεγόμενά σας, εκδηλώνεται σε «πάρκα, σχολεία, δημοτικές εγκαταστάσεις», με ποια συχνότητα, ποιες οι «ζημιές που γίνονται» και ποια πραγματικά ποσά αντιστοιχούν

στα «πάρα πολλά χρήματα» που ισχυρίζεστε ότι ξοδεύετε για την αποκατάστασή τους; Πώς συγκρίνονται τα ποσά αυτά με το κόστος της χρήσης του drone – σχεδόν €40.000 ανά τρίμηνο (!), και μάλιστα με απευθείας ανάθεση και με απόφαση που δεν πέρασε από το δημοτικό συμβούλιο; Ποιες μελέτες τεκμαίρουν ότι ένα drone που καλύπτει μια περιοχή έκτασης περίπου 8 τετραγωνικών χιλιομέτρων είναι αποτελεσματικό «προληπτικό μέτρο»;

Στοχοποίηση των νέων

Από τα λεγόμενά σας και από τη χρήση του drone ειδικά σε πάρκα, σχολεία κλπ. για την «πρόληψη/αποτροπή» της «παραβατικότητας», είναι σαφές ότι αυτή η «επένδυσή» σας **ουδόλως στοχεύει στην «ασφάλεια των πολιτών»**, όπως ισχυρίζεστε. Η ασφάλεια των πολιτών απειλείται από τις φωτιές που την τελευταία φορά έφτασαν μέχρι τη γειτονιά μας και από τον φόβο κάθε καλοκαιριού μήπως μπουν και στον Υμηττό, από διαρρήξεις και ληστείες σε σπίτια και καταστήματα, από κλοπές σε ΜΜΜ και δημόσιους χώρους, κλοπές τροχοφόρων και κλοπές χαλκοσωλήνων από σπίτια και πολυκατοικίες, από διακινητές ναρκωτικών, από την όλο και περισσότερο πόλη-θερμκήπιο λόγω της αποψίλωσης και ιδιωτικοποίησης των τελευταίων πράσινων σημείων της, από την έλλειψη άμεσης ιατρικής βοήθειας που μπορεί να χρειαστεί ανά πάσα στιγμή και δεν υπάρχει, από την παντελή έλλειψη κοινωνικών υπηρεσιών σε ζητήματα ενδοοικογενειακής βίας ή υποστήριξης, από δρόμους που ολοένα γίνονται και πιο επικίνδυνοι για οχήματα, πεζοδρόμια που ολοένα γίνονται πιο επικίνδυνα για πεζούς και ΑμεΑ κ.ο.κ.

Τα λεγόμενά σας και η χρήση του drone στοχεύουν ευθέως στην αποκαλούμενη «παραβατικότητα ανηλίκων». Τι σημαίνει, όμως, παραβατικότητα, ιδίως των εφήβων και νέων, και πόσο έχει αυξηθεί στην πόλη μας;

Σύμφωνα με τον ψυχίατρο Γιώργο Νικολαΐδη, Διευθυντή Ψυχικής Υγείας και Κοινωνικής Πρόνοιας του Ινστιτούτου Υγείας του Παιδιού (ο οποίος είχε επισκεφτεί το Στέκι της Αναξαγόρα πέρσι σε συζήτηση που οργανώθηκε με θέμα την εφηβική βία), μια εκδήλωση παραβατικότητας από πλευράς ενός παιδιού είναι μια περίπτωση αποτυχίας των ενηλίκων. Αποτυγχάνουν να δώσουν άλλους δρόμους, ακόμα και στην οργή του. Με στοιχεία της EUROSTAT που ο ίδιος αναφέρει, **η Ελλάδα είναι στη χαμηλότερη θέση στην παραβατικότητα.** Αυτό επιβεβαιώνεται και από στοιχεία της ΕΛΑΣ από το διάστημα 2010-2024, ενώ και έρευνες του ΕΚΠΑ από το 1998 έως σήμερα αποδεικνύουν ότι σημειώθηκε μια αύξηση τα πρώτα χρόνια της χρηματοπιστωτικής κρίσης, η οποία ακολουθήθηκε από σταθερότητα και στη συνέχεια πτώση.

Πώς συνάδουν αυτά με την εικόνα που παρουσιάζουν τα ΜΜΕ, τα οποία δημιουργούν έναν πανικό ότι απειλούμαστε, αυξάνεται η βία κλπ., καλλιεργώντας τον φόβο; Με ποια στοιχεία –για να έρθουμε στα δικά μας– μιλάει η δημοτική αρχή για αύξηση της παραβατικότητας; Και τι εννοεί με τον όρο παραβατικότητα; Μήπως τον χρησιμοποιεί για να ικανοποιήσει αυτή τη μονομερή και ιδεοληπτική της προσκόλληση στην καταστολή (αφού κατάφερε να «διαλύσει» με τον υπερβολικό φωτισμό και τις κάμερες την κοινωνική συναναστροφή και το στέκι των νέων της πόλης στην πλατεία της Αγ. Ιωάννου) που συνδυάζεται με την μπίζνα της εκχώρησης της αστυνόμευσης σε ιδιωτική εταιρεία;

Και τι μας έχουν δείξει τα παραδείγματα της επένδυσης άλλων χωρών σε τεχνολογίες ασφάλειας και επιτήρησης, όπως στις ΗΠΑ; Ότι όλα αυτά, αντί να μειώνουν τη βία, την αυξάνουν. **Αντίθετα οποτεδήποτε βοηθήθηκαν παιδιά και έφηβοι να επενδύσουν στην κοινότητα και στη συλλογικότητα, στην ομάδα, στο μαζί, η βία μειώθηκε δραστικά.** Άρα

μήπως πρόκειται για αδυναμία, για λάθος διαχείριση των προβλημάτων της νέας γενιάς ή λάθος στόχευση; Και αν συμβαίνουν αυτά, τι κάνουμε εμείς για αυτό;

Τι συνιστά ουσιαστική πρόληψη της παραβατικότητας

Είμαστε σε μια φάση που τα παιδιά στοχοποιούνται σαν «δράστες», π.χ. σε περιπτώσεις εκφοβισμού (bullying) και περιστατικά βίας μεταξύ τους, και πάνω σε αυτή τη βάση γίνεται συζήτηση για την πρόληψη. Ας μιλήσουμε, λοιπόν, για την πρόληψη. Με βάση τα στοιχεία που παραθέτουμε στο τέλος,^{**} η παιδική προστασία στην Ελλάδα –και στην πόλη μας, εννοείται– είναι ανύπαρκτη. Μήπως πρέπει η δημοτική αρχή να επενδύσει στις κοινωνικές υπηρεσίες που δεν επαρκούν στην πόλη μας; Μήπως πρέπει να υπάρξουν ή να αξιοποιηθούν δημοτικοί χώροι που σήμερα είναι κλειστοί ή δεν χρησιμοποιούνται για τους έφηβους και τους νέους και να ενθαρρύνονται δράσεις με τη συμμετοχή τους στα πολιτιστικά δρώμενα της πόλης; Μήπως πρέπει να ξαναδούμε και εμείς τη λειτουργία της γειτονιάς, μιας γειτονιάς που ενδιαφέρεται για ό,τι συμβαίνει γύρω της, που επικοινωνεί, που νοιάζεται, που συμμετέχει, που διεκδικεί;

Εμείς σε αυτή την κατεύθυνση θα συνεχίσουμε να κινούμαστε στην πόλη. Θεωρούμε ότι το να βαδίζουμε στην πόλη κάτω από την επιτήρηση των drones οξύνει αντί να αμβλύνει τα όποια προβλήματα και μας αποπροσανατολίζει από τις πραγματικές ανάγκες της. Καλούμε τη δημοτική αρχή να αποσύρει άμεσα τη λογική των drone και της επιτήρησης από τον δημόσιο χώρο και την καλούμε να ξεκινήσει έναν ουσιαστικό διάλογο για τα θέματα της νέας γενιάς.

Το Στέκι της Αναξαγόρα

stekianaksagora@gmail.com

Αναξαγόρα 21, Κοντόπευκο Αγίας Παρασκευής

^{**} Και πάλι ο κ. Νικολαΐδης, από την τελευταία έρευνά του σε δείγμα 15.500 παιδιών στην Ελλάδα, μας λέει: 3 στα 4 παιδιά έχουν τουλάχιστον 1 εμπειρία έκθεσης σε βία, 1 στα 20 έχουν κακοποιηθεί συστηματικά, 1 στα 6 είχαν ανεπιθύμητη σεξουαλική εμπειρία. Το σημαντικότερο είναι επίσης ότι όλοι οι φορείς που ασχολούνται με περιστατικά κακοποίησης παιδιών (κοινωνικές υπηρεσίες, κοινωνικοί φορείς, αστυνομία κλπ.) γνωρίζουν ελάχιστα για αυτά τα περιστατικά. Πρακτικά, όπως αναφέρει, για κάθε 1 περιστατικό σωματικής κακοποίησης παιδιών υπήρχαν άλλα 40 που δεν γνώριζαν οι υπηρεσίες, ενώ άλλα 100, που επίσης δεν γνώριζαν, είχαν υποστεί σεξουαλική κακοποίηση.